

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SLAVONSKOM BRODU
Trg pobjede 15
35000 SLAVONSKI BROD

Poslovni broj: P-62/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Slavonskom Brodu, po sucu ovog suda Jadranki Babić-Milberg, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Danijel Colić, OIB: 58426609737, iz Slobodnice, Ulica Livade 14, zastupan po punomoćnici Marini Konrad, odvjetnici iz Slavonskog Broda, protiv tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i zaključene glavne javne rasprave dana 10. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Marine Konrad, odvjetnice i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, 5. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i nepoštена odredba članka 5. Ugovora o kreditu za međufinanciranje i stambenom kreditu sa Sporazumom o zasnivanju založnog prava radi osiguranja novčane tražbine, broj: 397064004 od 19. lipnja 2012. sklopljenog između Raiffeisen stambena štedionica d.d. Zagreb kao prednika tuženika RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kao kreditora i tužitelja Danijela Colića, OIB: 58426609737, iz Slobodnice, Ulica Livade 14, kao korisnika kredita, potvrđenog kod Javnog bilježnika Miroslava Bračuna iz Slavonskog Broda dana 21. lipnja 2012. pod brojem OV-9090/12; koja glasi „Korisnik kredita obvezuje se platiti Kreditoru jednokratnu naknadu za odobrenje i korištenje kredita za međufinanciranje koja se obračunava od odobrenog iznosa kredita te dospijeva i naplaćuje se prije prve isplate kredita.....a u visini i na način određen Odlukom o naknadama za usluge stambenih kredita Kreditora...“.

II. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 da tužitelju Danijelu Coliću, OIB: 58426609737, iz Slobodnice, Ulica Livade 14, isplati iznos od 402,61 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 10. srpnja 2012. do 31. srpnja 2015. po stopi u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećane za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se dobije uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita određenim na razdoblje dulje od godine dana

nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a počev od 30. prosinca 2023. do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d., OIB: 53056966535, Zagreb, Magazinska cesta 69 da tužitelju Danijelu Coliću, OIB: 58426609737, iz Slobodnice, Ulica Livade 14, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 443,27 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana donošenja presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s prednikom tuženika Raiffeisen stambena štedionica d.d. Zagreb 19. lipnja 2012. sklopio Ugovor o kreditu za međufinanciranje i stambenom kreditu sa Sporazumom o zasnivanju založnog prava radi osiguranja novčane tražbine, broj: 397064004, koji je potvrđen kod Javnog bilježnika Miroslava Bračuna iz Slavonskog Broda 21. lipnja 2012. pod brojem OV-9090/12, a prema kojem je tuženik kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti od 27.000,00 eura, prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita.

1.1. Ističe kako se radi o tipskom ugovoru o kreditu, u kojem je u članku 5. ugovoreno da je tužitelj u obvezi isplatiti tuženiku jednokratnu naknadu tzv. ulaznu naknadu. Navedenu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom.

1.2. Poziva se na presude Suda EU, koja je obvezujuća za sudove u Republici Hrvatskoj te pozitivne hrvatske propise i to na presude u predmetima C-84/19 i C-244/19 kojima je odlučeno kako i pod kojim okolnostima je nacionalni sud dužan utvrditi da li je odredba koja sadrži troškove obrade kredita ništetna.

1.3. Test nepoštenosti preuzet je iz čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ i u vrijeme sklapanja spornog ugovora bio je sadržan u članku 81. stavak 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03). Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila propisana ugovorom o kreditu nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale.

1.4. Smatra da u ovoj pravnoj stvari, tuženik nije tužitelju iskazao koji su to točno troškovi u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao nadoknaditi niti mu je objašnjena struktura tih troškova i zašto je iznos te naknade u izravnoj korelaciji s iznosom kredita koji se traži. Nadalje, u ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (kupovni, srednji ili prodajni) niti je precizirano da li se obračunava tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita, ili na neki treći dan.

1.5. Poziva se i na odredbu članka 81. st. 1. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03).

1.6. Smatra nespornom činjenicu da su odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu, unaprijed sastavljenog od tuženika, a o kojim odredbama se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, odnosno zaračunata mu je naknada za kredit u visini od 3.033,43 kune, sada 402,61 eura, koja je i naplaćena 10. srpnja 2012. kako se to potvrđuje u dopisu tuženika od 20. siječnja 2026.

1.7. Isto predstavlja visinu tužbenog zahtjeva, a koji iznos je tuženik, prilikom isplate kredita, tužitelju neosnovano uskratio od glavnice kredita te ga je tuženik, kao nepošten stjecatelj, obvezan vratiti sa zakonskom zateznom kamatom od dana stjecanja.

2. Tuženik pozvan rješenjem ovoga suda poslovni broj P-62/2026-2 od 6. veljače 2026. podnijeti pisani odgovor na tužbu, u ostavljenom roku od 30 dana nije dostavio svoje očitovanje.

3. Kako se traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe i s tim u svezi isplata stečenog temeljem ništetne odredbe, sud je proveo postupak i dokaze predložene po tužitelju.

4. Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5. Ugovora o kreditu za međufinanciranje i stambenom kreditu sa Sporazumom o zasnivanju založnog prava radi osiguranja novčane tražbine, broj 397064004 od 19. lipnja 2012. koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti Kreditoru jednokratnu naknadu za odobrenje i korištenje kredita za međufinanciranje koja se obračunava od odobrenog iznosa kredita te dospijeva i naplaćuje se prije prve isplate kredita.....a u visini i na način određen Odlukom o naknadama za usluge stambenih kredita Kreditora...” i povrat isplaćenog iznosa temeljem ništetne odredbe.

5. U postupku je utvrđeno i nije sporno:

- da su 19. lipnja 2012. tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu za međufinanciranje i stambenom kreditu sa Sporazumom o zasnivanju založnog prava radi osiguranja novčane tražbine, broj 397064004 kojim je kreditor stavio tužitelju na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 27.000,00 eura po srednjem tečaju HNB važećem na dan korištenja (članak 3.),

-da je ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti jednokratnu naknadu (za odobrenje i korištenje kredita) u visini i na način određen Odlukom o naknadama za usluge stambenih kredita Kreditora (članka 5.),

- da je kredit odobren kao stambeni kredit (članak 1.),

- da je naknada naplaćena 10. srpnja 2012. u iznosu od 405,00 eura.

6. Sporno je da li je odredba kojom je ugovoreno plaćanje naknade za odobrenje i korištenje kredita sadržana u članku 5. Ugovora o kreditu, ništetna. Sporno je da li tužitelj ima status potrošača. Sporno je da li mu pripada pravo na isplatu stečenog bez osnove temeljem ništetne ugovorne odredbe.

7. U dokaznom postupku sud je proveo dokaz uvidom u Ugovor o kreditu za međufinanciranje i stambenom kreditu sa Sporazumom o zasnivanju založnog prava radi osiguranja novčane tražbine, broj 397064004 od 19. lipnja 2012. (str. 6-11 spisa), u potvrdu tuženika od 20. siječnja 2026. (str. 12-13 spisa), te je proveden dokaz saslušanjem tužitelja kao stranke.

8. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a primjenom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje u tekstu: ZPP) sud je ocijenio da je postavljeni tužbeni zahtjev osnovan.

9. Saslušan pred sudom tužitelj je iskazao da se sjeća da je u 2012. realizirao predmetni kredit u svrhu izgradnje obiteljske kuće, da je kod RBA imao stambenu štednju vezano uz koju je i ostvario pravo na kredit. Nadalje, istakao je da nije imao nikakav obrt, niti udjela u trgovačkom društvu. Kredit je realizirao nakon razgovora u banci tuženika kojom prilikom nije bilo govora o ničemu osim o visini kredita i periodu otplate, odnosno visini rate, za koju je tražio period da bi mu odgovarala i da bi ju mogao otplatiti iz plaće. Nije bilo govora o nikakvoj naknadi za koju nije znao da će banka nešto ustegnuti, niti mu je pojašnjeno za što bi se ta naknada uopće naplatila. Ugovor o kreditu ga je čekao u banci unaprijed sačinjen i nije mogao utjecati na niti jednu ugovornu odredbu. Visinu kredita odnosno stečenog bez osnove temelji na potvrdi koju mi je izdala banka. Istakao je i da prilikom solemnizacije ugovora kod javnog bilježnika nije bilo nikakvog razgovora vezano uz pojedine ugovorne odredbe.

10. Iz iskaza tužitelja je nesporno utvrđeno da je realizirao namjenski kredit koji je utrošio za izgradnju obiteljske kuće, za osobne potrebne, odnosno da realizirani iznos kredita nije koristio u bilo kakve poslovne svrhe. Vrhovni sud RH u odluci broj Rev-18/2018-2 od 26. svibnja 2020. navodi svoje pravno shvaćanje koje glasi: „Ako bi se radilo o nekim posebnim okolnostima koje bi isključivale vezanost za pravomoćnu odluku u kolektivnom sporu (npr. da tužitelj nije potrošač nego trgovac), onda je teret dokaza takve činjenice na banci kao kreditoru.“ Iz navedenog shvaćanja slijedi predmnijeva da fizička osoba koja sklapa s bankom ugovor o kreditu ima status potrošača, a banka koji tvrdi drugačije mora tu tvrdnju dokazati. Slijedom navedenog,

ovaj sud smatra dokazanim da je tužitelj u predmetnom ugovornom odnosu imao status potrošača.

11. Pročitane materijalne dokumentacije sud je u cijelosti prihvatio jer nitko od stranaka nije sporio njezinu vjerodostojnost. Nadalje, iz iskaza tužitelja koji je dan logično i uvjerljivo, te mu sud u cijelosti priklanja vjeru, utvrđeno je da se o spornoj ugovornoj odredbi o ulaznoj naknadi nije pregovaralo. Osim toga, sud prihvaća iskaz tužitelja istinitim u dijelu u kojem iskazuje da se prodajni razgovor vodio samo vezano uz visinu kredita i periodu otplate, da nije bilo razgovora o naknadi, da mu nije pojašnjeno na što će se naknada trošiti, da nije mogao utjecati na njezinu visinu i da je odredba o naknadama bila predviđena na unaprijed sačinjenom tipskom ugovoru.

12. Nadalje, ovaj sud smatra da je sporna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu ništetna u smislu odredbi čl. 81. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03 - dalje: ZZP), i pozivom na odredbe čl. 4. i čl. 296. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO).

13. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2., smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca.

14. Tuženik nije osporio navode tužbe tako da nije dokazao da bi korisnike kredita, niti konkretno tužitelja, valjano upozorio i upoznao s odredbom o ugovornoj naknadi, niti mu je pojašnjeno kako se ista formira i koji troškovi su njome obuhvaćeni, odnosno na čemu tuženik temelji osnovanost potraživanja ugovorne naknade u naznačenoj visini.

15. Uvidom u ugovor o kreditu nesporno je da u odredbi vezanoj uz naknadu ništa nije navedeno osim da će se naknada naplatiti kao trošak kredita u visini koja je predviđena Odlukom tuženika. Tužitelj je takvom odredbom imao informaciju o obvezi plaćanja predmetne naknade ali ne i o njezinoj visini niti razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih), odnosno nije imao informaciju o njezinoj krajnjoj svrsi.

16. U kontekstu svega navedenog, potrebno je ukazati i na odluku Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C-620/17, ECLI:EU:C:2019:820, kojom je odlučeno:

"1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom

i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora."

17. Direktiva Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o ugovornim odredbama u potrošačkim ugovorima, koje se protive načelu savjesti i poštenja (nepoštenim odredbama) implementirana je u naše zakonodavstvo stupanjem na snagu Zakona o izmjenama i dopunama zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 78/12).

18. Zahtjev transparentnosti koji je sadržan u odredbi čl. 100. ZZP/07 (prema kojoj, ako, na temelju zakona ili sporazuma stranaka, ugovor mora biti u pisanom obliku, njegove odredbe moraju biti napisane jasno i lako razumljivo te moraju biti lako uočljive), podrazumijeva da su odredbe jasne, razumljive i lako uočljive, ali i da potrošač iz njih može na temelju točnih i razumljivih kriterija procijeniti sve ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega.

19. Ugovaranje naknade kao troška obrade kredita je dopušteno i zakonito, no u konkretnom slučaju potpuno nedostaju parametri koji jasno i transparentno opravdavaju njezinu visinu, pa je odredba o naknadi za trošak obrade kredita nepošteno ugovorena. Tim više na činjenični supstrat ovog postupka, u kojem je iskazom tužitelja utvrđeno da je sklapanjem spornog Ugovora o kreditu u potpunosti izostalo pregovaranje o trošku obrade kredita i tužitelju kao potrošaču nije na jasan i razumljiv način prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretne usluge, materijalnih troškova i dr.). A banka ga je naplatila i to prilikom realizacije kredita, unaprijed i jednokratno.

20. U kontekstu svega navedenog, sud je uzeo u obzir da je tužitelj kao potrošač bio u slabijem položaju u odnosu na drugu ugovornu stranu glede njegove pregovaračke moći, razine znanja, te nemogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe. Tužitelj je po zanimanju ing. cestovnog prometa i nema financijskih znanja kao tuženik, niti je mogao sa njime ravnopravno razgovarati.

21. Sud smatra da je u konkretnom slučaju dopušteno provoditi test poštenja ugovorne odredbe o naknadi. Naime, odredba čl. 5. Ugovora o kreditu u dijelu ugovaranja naknade prema mišljenju suda predstavlja ugovornu odredbu čiji je sadržaj jasan i lako uočljiv, ali ne i ugovornu odredbu čiji je sadržaj lako razumljiv u smislu odredbe čl. 84. ZZP.

22. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena treba uzeti u obzir narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora kao i sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora. Imajući u vidu činjenicu da je potrošač bio ograničen uvjetima iz ponude, može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da

tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti ni za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu kredita ni oko njezinog ne/prihvaćanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

23. Postojanje znatnije neravnoteže se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužitelja proizlazi da nije imao nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora jer mu je predmetni ugovor ponuđen kao takav, iz čega se može zaključiti da je imao mogućnost ili prihvatiti takav ugovor koji je banka unaprijed sastavila, ili odustati od realizacije tog pravnog posla. Dakle, neprihvaćanjem predmetne ugovorne odredbe tužitelj bi bio onemogućen u sklapanja pravnog posla sa tuženikom.

24. Kako se o odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita), sud je odlučio kao pod I. izreke presude.

25. Vezano uz visinu postavljenog tužbenog zahtjeva, sud je proveo dokaz uvidom u potvrdu tuženika od 20. siječnja 2026. (str. 12-13 spisa) iz koje je razvidno da je banka, ovdje tuženik, naknadu naplatila 10. srpnja 2012. u iznosu od 405,00 eura tako da je postavljena visina tužbenog zahtjeva u iznosu od 402,61 eura osnovana.

26. Osnovna je posljedica ništetnosti ugovora, sukladno čl. 323. st. 1. ZOO, da je svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora, odnosno dati odgovarajuću naknadu u novcu, ukoliko vraćanje nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju. Zahtjev za vraćanje primljenog po osnovi ništetne ugovorne odredbe smatra se zahtjevom za vraćanje stečenog bez osnove (čl. 1111. ZOO).

27. Tužitelju su priznate kamate u skladu sa zatraženim, na navedeni iznos glavnog dugovanja od dana stjecanja temeljem čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, koji glasi da kad se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana

podnošenja zahtjeva. Kako su pojedine odredbe Ugovora nepoštene, to je tuženik, kao nepošteni stjecatelj dužan platiti i zatezne kamate na iznos koji je nepošteno stekao od dana stjecanja.

28. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod II. izreke presude.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 155. ZPP. Tužitelj je u cijelosti uspio u sporu u odnosu na postavljeni tužbeni zahtjev i sud je tužitelju dodijelio pravo na naknadu nužnih i potrebnih troškova.

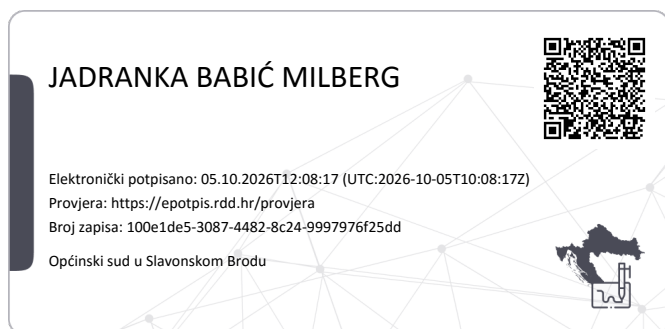
30. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 443,27 eura. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 69/93, 11/96, 91/04, 37/05, 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22, 138/23, dalje: Tarifa) i to trošak sastava tužbe 100,00 eura (Tbr. 7/1), trošak zastupanja na ročištima 17.6.2026. i 10.9.2026., za svako u iznosu od 100,00 eura ili ukupno 200,00 eura (Tbr.9/1 Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 50,00 eura (Tbr.9/3 Tarife) ili ukupni troškovi zastupanja po punomoćniku u iznosu od 350,00 eura, skupa s pridodanim PDV-om (samo na sastav tužbe i ročište 17.6.2026.), ukupno 400,00 eura. Tužitelju su priznati troškovi pristojbi na tužbu i presudu (13,27 eura i 30,00 eura) ili ukupni troškovi postupka u visini od 443,27 eura.

31. Na priznati trošak tužitelju su priznate i kamate od dana donošenja presude u skladu sa zatraženim u skladu sa zatraženim te primjenom čl. 151. st.3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine, broj: 112/2012., 25/2013., 93/2014., 55/2016., 73/2017., 131/2020., 114/2022, 6/2024).

32. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod III. izreke presude.

Slavonski Brod, 5. listopada 2026.

Sudac
Jadranka Babić-Milberg

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi u tri istovjetna primjerka putem ovog suda nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 (petnaest) dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu

presude, rok teče od dana objave presude, za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

Dna:

1. Odvj. Marina Konrad, Slavonski Brod,
2. Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69.

Broj zapisa: **9-3088e-1c8e6**

Kontrolni broj: **0768e-4c3b3-4753a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Slavonskom Brodu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.